

**PUHE VKP(b):n IX YLEISVENÄLÄISESSÄ  
KONFERENSSISSA <sup>47</sup>  
SYYSKUUN 22 pnä 1920**

**LEHTISELOSTUS**

Sota Puolaa vastaan, oikeamminkin heinäkuun—elokuun kamppailu, on muuttanut perusteellisesti maailman poliittista tilannetta.

Ennen kuin puolalaiset hyökkäsivät kimppuumme sattui silloisille kansainvälisille suhteille luonteenomainen tapaus. Kun me tammikuussa ehdotimme Puolalle rauhaa, sille erittäin edullista ja meille hyvin epäedullista rauhaa, niin kaikkien maiden diplomaatit ymmärsivät sen omalla tavallaan: „bolshevikit antavat tavattomasti periksi, siis he ovat tavattoman heikkoja”. Vieläkin kerran tuli vahvistetuksi se totuus, että porvarillinen diplomatia ei kykene käsittämään meidän uuden diplomatiamme menetelmiä, että me teemme rehellisiä ja suoria ilmoituksia. Siksi meidän ehdotuksemme aiheuttivat vain raivokkaan shovinismin purkauksen Puolassa, Ranskassa y.m. maissa ja kannustivat Puolaa hyökkäykseen. Ensin Puola valtasi Kievin, sitten meidän sotajoukkomme antaen vastaiskun pääsivät Varsovan edustalle; sen jälkeen tapahtui käänne ja meidät heitettiin takaisin enemmän kuin sadan virstan päähän.

Tämän seurauksena muodostunut ehdottomasti vaikea tilanne ei kuitenkaan ole meille vain pelkkä tappio. Kumosimme armottomasti ne diplomaattien laskelmat, joita he olivat tehneet meidän heikkoutemme varaan, ja todistimme, ettei Puola voi meitä voittaa ja että emme olleet emmekä ole kaukana siitä, että saamme voiton Puolasta. Sitä paitsi meillä on nytkin sata virstaa vallattua aluetta. Ja lopuksi etenemisemme Varsovaan vaikutti niin voimakkaasti Länsi-Eurooppaan ja koko maailmantilanteeseen, että se muutti

perusteellisesti taistelevien sisäisten ja ulkoisten poliittisten voimien suhdetta.

Armeijamme läheneminen Varsovaa todisti kiistattomasti, että jossain Varsovan lähellä on koko Versailles'in sopimukseen nojaavan imperialismin maailmanjärjestelmän keskiö. Puola, viimeinen täydellisesti Ententen käsissä oleva suojamuuri bolshevikkeja vastaan, on tuon järjestelmän niin mahtava tekijä, että kun Punainen Armeija saattoi tämän suojamuurin uhan alaiseksi, niin koko järjestelmä alkoi huojua. Neuvostotasavallasta on tullut kansainvälisen politiikan ensiarvoinen tekijä.

Muodostuneessa uudessa tilanteessa tuli ennen kaikkea esille se tavattoman suurimerkityksinen tosiasia, että Ententen sarron alaisten maiden porvaristo on pikemminkin meidän puolellamme, ja sellaisten maiden väestö muodostaa 70% koko ihmiskunnasta. Olemme nähneet jo aikaisemminkin, että pikkuvaltiot, joiden olo on ollut tukalaa Ententen holhouksen alaisena (Eesti, Gruusia y.m.) ja jotka hirttävät omia bolshevikkejaan, solmivat kanssamme rauhan vastoin Ententen tahtoa. Nyt se on tullut erittäin voimakkaasti esiin kaikilla maailman ääriillä. Meidän joukkomme lähetessä Varsovaa koko Saksa alkoi kuohua. Siellä tilanne muodostui samanlaiseksi kuin meillä vuonna 1905, jolloin mustasotnialaiset nostivat ja herättivät poliittiseen elämään laajoja, kaikkein takapajuisimpia talonpoikaiskerroksia, jotka tänään esiintyivät bolshevikkeja vastaan, mutta huomenna vaativat kaikkia tilanherrojen maita. Saksassakin olemme nähneet sellaisen luonnottoman mustasotnialaisten ja bolshevikkien liiton. On ilmaantunut kummallinen mustasotnialaisvallankumouksellisen tyyppi, sellainen kuin se kehittymätön itäpreussilainen maalaispoika, joka — luin sen äskettäin eräästä saksalaisesta ei-bolshevistisesta lehdestä — sanoo, että Vilhelm pitää palauttaa, koska ei ole järjestystä, mutta kulkea pitää bolshevikkien mukana.

Toisena seurauksena Varsovan edustalla olostamme oli mitä voimakkain vaikutus Euroopan, erittäinkin Englannin, vallankumoukselliseen liikkeeseen. Joskaan emme onnistuneet saamaan kosketusta Puolan teollisuusproletariaattiin (ja se on tappiomme perussyitä), joka on Veikselin takana ja Varsovassa, saimme kosketuksen Englannin proletariaattiin ja nostimme sen liikkeen tavattoman korkealle,

aivan uudelle vallankumouksen asteelle. Kun Englannin hallitus esitti meille uhkavaatimuksen, niin osoittautui, että ensin on kysyttävä Englannin työläisten mielipidettä. Ja nuo työläiset, joiden johtajista yhdeksän kymmenesosaa on paatuneita menshevikkejä, vastasivat siihen perustamalla „Toimintakomitean”<sup>48</sup>.

Englannin lehdistö säikähti ja alkoi huutaa, että se on „kaksoisvaltaa”. Ja se oli oikeassa. Englanti oli joutunut sellaiseen poliittisten suhteiden vaiheeseen, jollainen seurasi Venäjällä vuoden 1917 helmikuun jälkeen, jolloin Neuvostojen piti valvoa porvarillisen hallituksen jokaista askelta. „Toimintakomitea” on yhtymä, joka yhdistää kaikki työläiset puolueeseen katsomatta, sen tapainen kuin meidän Yleisvenäläinen Toimeenpaneva Keskuskomitea niihin aikoihin, kun siinä isännöivät Gots, Dan y.m.,— sellainen yhtymä, joka kilpailee hallituksen kanssa ja jossa menshevikkien on pakko menetellä puolittain bolshevikkien tavalla. Ja samalla tavalla kuin meidän menshevikkimme loppujen lopuksi sotkeutuivat ja autoivat johdattamaan joukot meidän luoksemme, niin myös „Toimintakomitean” menshevikkien täytyy kiertämättömän tapahtumien kulun pakosta raivata Englannin työläisjoukoille tietä bolshevistiseen vallankumoukseen. Kompetenttien henkilöiden todistusten mukaan Englannin menshevikit pitävät jo itseään hallituksena ja aikovat lähitulevaisuudessa astua porvarillisen hallituksen tilalle. Se on seuraava aste Englannin proletaarisen vallankumouksen yleisessä kehityksessä.

Nuo Englannin työväenliikkeen suuret edistysaskeleet vaikuttavat mitä voimakkaimmin kansainväliseen työväenliikkeeseen ja ennen kaikkea Ranskan työväenliikkeeseen.

Sellaisia ovat viimeisen Puolan-kamppailumme tulokset maailmanpolitiikan ja Länsi-Euroopassa muodostuvien suhteiden alalla.

Nyt meillä on edessämme kysymys sodasta ja rauhasta Puolan kanssa. Me haluamme välttää meille raskaan talvisodan ja ehdotamme Puolalle jälleen sille edullista ja meille epäedullista rauhaa. Mutta mahdollisesti porvarilliset diplomaatit katsovat jälleen vanhasta tottumuksesta rehellisen ilmoituksemme heikkouden merkiksi. Todennäköisesti he ovat jo päättäneet talvisodasta. Ja nyt meidän tulee tehdä itsellemme selväksi, missä oloissa joudumme astumaan todennäköiseen uuteen sodanvaiheeseen.

Tappiomme sai aikaan Länsi-Euroopassa tiettyjä muutoksia ja yhteenliitti meitä vastaan meihin vihamielisesti suhtautuvia kirjavia aineksia. Mutta olemme nähneet vastassamme monesti paljon voimallisempiakin yhtymiä ja mielialoja, jotka eivät kuitenkaan ole ratkaisseet asiaa.

Meitä vastustavat liitossa Puola, Ranska ja Wrangel, johon Ranska perustaa toiveensa. Tuota liittoutumaa vaivaa kuitenkin vanha tauti — sen ainesten välinen eripuraisuus ja kauhu, jota Puolan pikkuporvaristo tuntee mustasotnialaista Venäjää ja sen tyypillistä edustajaa Wrangelia kohtaan. Pikkuporvarillinen, patrioottinen Puola, PPS:n, ludovilaisten, rikkaiden talonpoikain puolueet tahtovat rauhaa. Näiden puolueiden edustajat sanoivat Minskissä: „Me tiedämme, ettei Varsovaa ja Puolaa pelastanut Entente — se ei voinut meitä pelastaa, vaan patrioottinen nousu”. Noita opetuksia ei unohdeta, vaan patrioottinen selvästi, että sodan seurauksena heidän rahataloutensa on kokonaan hunningolla. Sodastahan pitää maksaa, ja Ranska tunnustaa „pyhän yksityisomistuksen”. Pikkuporvarillisten puolueiden edustajat tietävät, että Puola oli jo ennen sotaa kriisin partaalla, että sota tietää yhä suurempaa köyhtymistä, ja siksi he katsovat paremmaksi rauhan. Haluammekin käyttää hyväksemme tätä mahdollisuutta ehdottaessamme Puolalle rauhaa.

On tullut esiin myös erittäin tärkeä uusi tekijä: Puolan armeijan yhteiskunnallinen kokoomus on muuttunut. Me voitimme Koltshakin ja Denikinin vasta sitten, kun näiden armeijain yhteiskunnallinen kokoomus muuttui, kun lujat kantajoukot sulautuivat mobilisoiuihin talonpoikaisjoukkoihin. Samaa tapahtuu nyt Puolan armeijassa, johon hallituksen on ollut pakko kutsua talonpoikain ja työläisten vanhempia ikäluokkia, jotka ovat saaneet kokea ankaramman, imperialistisen sodan. Tämä armeija ei koostu nyt enää poikasista, joita oli helppo „muokata”, vaan ikämiehistä, joita ei voida opettaa mihin hyvänsä. Puola on jo ylittänyt sen rajan, jonka jälkeen sille oli taattu ensin maksimaalinen voitto ja sitten maksimaalinen tappio.

Jos joudumme käymään talvisodan, niin voitamme, se on epäilemätöntä, nääntymyksestä ja väsymyksestä huolimatta. Siitä on takeena myös taloudellinen tilamme. Se on parantunut huomattavasti. Meillä on nyt entiseen verrattuna luja taloudellinen perusta. Kun vuonna 1917—1918

hankimme viljaa 30 miljoonaa puutaa, vuonna 1918—1919 110 miljoonaa puutaa, vuonna 1919—1920 260 miljoonaa puutaa, niin ensi vuonna aiomme hankkia noin 400 miljoonaa puutaa. Nämä eivät ole enää niitä numeroita, joiden parissa kamppailimme nälkävuosina. Emme enää katso sellaisella kauhulla niihin monivärisiin paperipalasiin, joita on liikkeessä miljardimäärin ja jotka ovat nyt selvästi osoittautuneet vanhan porvarillisen vaatetuksen palasiksi, riekaleiksi.

Meillä on yli sata miljoonaa puutaa naftaa. Donetsin kivihiilialue antaa jo 20—30 miljoonaa puutaa hiiltä kuu-kaudessa. Huomattavasti on parantunut polttopuutilanne. Mutta viime vuonna olimme yksistään polttopuiden varassa, meillä ei ollut naftaa eikä hiiltä.

Kaiken tämän perusteella me voimme sanoa, että kun yhdistämme ja ponnistamme voimamme, niin me voitamme.

„Pravda” № 216,  
syyskuun 29 pntä 1920

Julkaistaan „Pravda” lehden  
tekstin mukaan

---